

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobce: **F.Y.**, narozen ..., státní příslušnost Ukrajina, naposledy pobytem ..., zastoupeného: JUDr. Pavel Sadílek, advokát, se sídlem Stará cesta 425, 331 01 Plasy, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 13.4.2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.4.2018 č.j. OAM-12/LE-LE05-LE27-2018,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Pavlu Sadílkovi se přiznává odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 14.782,-Kč, která bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 724242339/0800, VS 60 392018.**

O d ů v o d n ě n í :

*Včasnou žalobou ze dne 13.4.2018 k výzvě soudu doplněnou dne 25.6.2018 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 10.4.2018 č.j. OAM-12/LE-LE05-LE27-2018, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**). Žalobce namítal, že žalovaný nepřihlédl dostatečně ke všem skutečnostem, které vyšly najevo během řízení, a to zejména ke skutečnosti, že na Ukrajině nikoho nemá, nemá tam žádné zázemí a nemá se kam vrátit, žil by tam jako bezdomovec. Naopak v České republice (dále **ČR**) již žije déle jak 10 let, má zde přítelkyni, trvalé bydliště v Praze a stále zaměstnání. Uvědomuje si, že toto nejsou*

zákonné důvody, pro které by mu mohl být udělen azyl, ale má za to, že se jedná o důvody zvláštního zřetele, na základě kterých lze udělit azyl z humanitárních důvodů. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o ustanovení zástupce a zdejší soud usnesením ze dne 3.5.2018 č.j. 60Az 39/2018-21 ustanovil žalobci zástupcem advokáta JUDr. Pavla Sadílka s ohledem na tehdejší místo pobytu žalobce. Proti tomuto usnesení podal žalobce dne 18.5.2018 kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu (dále jen *NSS*), který dne 7.6.2018 rozsudkem č.j. 9 As 174/2018-18 kasační stížnost zamítl.

Napadeným rozhodnutím ze dne 10.4.2018 č.j. OAM-12/LE-LE05-LE27-2018 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce dne 19.1.2018 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že o ni žádá proto, že se nemá na Ukrajině kam vrátit, nemá tam rodinu, přátele, nikoho, všechny kamarády má v ČR. Dále uvedl, že má obavy z odvodu do války. Při pohovoru žalobce mimo jiné uvedl, že používal litevský pas a až nyní se dozvěděl, že je falešný, přitom mu říkali, že je pravý; pas byl na jiné jméno (J.L.). V roce 2006 odjel z Ukrajiny do Litvy, kde 3 měsíce pracoval a po té se přes Polsko dostal do ČR, od té doby zde pobývá. V ČR již pobýval a pracoval v období let 2001-2006. V roce 2006 podal žádost v ČR o mezinárodní ochranu, která byla rozhodnutím ze dne 18.7.2006 č.j. OAM-599/LE-C06-C09-2006 zamítnuta podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu a ve stejném roce byl z ČR vyhoštěn. Z tohoto důvodu si pořídil onen litevský pas, aby tam mohl pracovat, protože v ČR už měl zákaz pobytu. Dále uvedl, že je ukrajinské národnosti, řecko-katolického vyznání a nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné strany či organizace, ani se nijak neangažoval, s politikou nemá nic společného; je svobodný, bezdětný a ve vlasti žil naposled ve městě Lvov. Správní orgán také poukázal na skutečnost, že z popisu rejstříku trestů fyzických osob vyplývá, že žalobce byl na území ČR opakovaně (3x) v roce 2008 pravomocně odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu - maření výkonu úředního rozhodnutí.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je jeho snaha zůstat v ČR a neochota vrátit se na Ukrajinu z důvodu, že tam nic a nikoho nemá, kdežto v ČR má přátele. Ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl také údajnou obavu z povolání do vojenské služby, jak ovšem vysvětlil při následném pohovoru, takovou obavu nepociťuje a je přesvědčen, že mu odvod do armády nehrozí. Žalovaný při posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědi a vyjádření a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině.

Dále žalovaný konstatoval, že snahu o legalizaci pobytu v ČR ani obavy z možného povolání k výkonu vojenské služby nelze podřadit k důvodům základajícím udělení mezinárodní ochrany. Z výpovědi žalobce vyplynulo, že v této souvislosti nikdy žádné potíže neměl, a neuvedl ani nic, z čeho by vyplývalo, že by nějaké konkrétní problémy, či dokonce pronásledování, mohl očekávat po návratu na Ukrajinu.

K obavě výkonu vojenské služby žalovaný uvedl, že obecně platí, že branná povinnost a povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem. Tuto zásadu uznává mj. i Úmluva o právním postavení uprchlíků (tzv. Ženevská konvence) z r. 1951, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech či Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Nemůže se tedy jednat o jednání označitelné jako pronásledování. Jak vyplývá z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 24.11.2016 č.j. 115045/2015-LPTP vojenská služba se řídí na Ukrajině zákonem, přičemž právo je vymahatelné a

podmínky výkonu vojenské služby jsou zcela standardní. Dle žalovaného na Ukrajině hrozí za nenastoupení vojenské služby trest odnětí svobody na 2-5 let, to však teprve v případě, že si dotyčný převezme povolávací rozkaz. V případě žalobce k tomu však dosud nedošlo. Dokud občan rozkaz nepřevzme, není trestně postižitelný. Z tohoto důvodu je v ukrajinských podmínkách běžné vyhýbání se vojenské službě právě vyhýbáním se převzetí povolávacího rozkazu.

Žalovaný se také zabýval možností udělení humanitárního azylu, zabýval se zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce ve věci udělení mezinárodní ochrany a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Z výpovědi žalobce v průběhu správního řízení však nevyplynul žádný, zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou a dle jeho vlastního prohlášení je zdravotně zcela v pořádku a nemá žádné zvláštní potřeby ani omezení. Nevyžaduje tudíž žádnou specializovanou či ve vlasti nedostupnou zdravotní péči. V průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci žalovaný nezjistil zvláštní zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, proto nebyl udělen.

Rovněž žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, a že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Ze správního řízení ani nevyplyvá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu § 13 zákona o azylu. Také žalovaný konstatoval, že v průběhu řízení nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Závěrem bylo uvedeno, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany, proto mu nebyla udělena.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 16.8.2018 popřel oprávněnost podané žaloby a nesouhlasil s ní, neboť neprokazuje porušení některých ustanovení správního řádu nebo zákona o azylu a současně odkázal na spisový materiál. Dále konstatoval, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu, za jehož účelem byl s žalobcem veden pohovor a poukázal i na skutečnost, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a již ze své podstaty se jedná o výjimečný institut, který se uděluje například osobám uvedeným v rozsudku NSS ze dne 11.3.2004 č.j. 2 Azs 8/2004-55. Žalovaný dospěl k závěru o neexistenci důvodů hodných zvláštního zřetele, které by odůvodňovaly udělení humanitárního azylu ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu. Také dodal, že prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu v ČR, neboť pro takový účel obsahuje právní řád ČR jiné nástroje (viz rozsudek NSS ze dne 18.11.2004 č.j. 7 Azs 117/2004 či rozsudek NSS ze dne 11.11.2005, č.j. 5 Azs 114/2005-51, kde soud rovněž vyložil, že poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území ČR a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu, tak jak jsou upraveny v zákoně o pobytu cizinců). Rovněž žalovaný uvedl, že dle konstantní judikatury NSS obtíže žalobce nelze bez přistoupení dalších okolností hodných zvláštního zřetele vnímat jinak, nežli důvody ekonomické, jež nepostačují k udělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu. (ze dne 27.8.2003 č.j. 5 Azs 3/2003-54). Závěrem bylo navrženo, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 10.4.2018 i ve vyjádření žalovaného ze dne 16.8.2018 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 10.4.2018 žalobci předáno dne 12.4.2018.

V podání ze dne 23.5.2018 zástupce žalobce sdělil, že žalobce se zdržuje u své sestry L.H. na adrese ..., a shromažďuje důkazy, které hodlá předložit soudu při jednání.

Ústního jednání konaného dne 8.11.2018 se zúčastnil zástupce žalobce a zástupce žalovaného. Zástupce žalobce setrval na podané žalobě a závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení; dále předložil písemné vyúčtování nákladů řízení ustanoveného zástupce. Zástupce žalovaného setrval na tom, že napadené rozhodnutí je věcně i právně správné a závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen *s.ř.s.*) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první *s.ř.s.*). Dle § 31 odst. 2, 3 *s.ř.s.* ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Dle § 12 zákona o azylu *„Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“*

Podle § 13 odst. 1 zákona o azylu *„Rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.“*

Dle § 14 zákona o azylu *„Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“*

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *„Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“*

Dle § 14a odst. 2 písm. a-d) zákona o azylu *„Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného*

konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. “

Dle § 14b odst. 1 zákona o azylu *„Rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.*

Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 10.4.2018, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zabýval tím, jaké podklady si žalovaný opatřil pro vydání napadeného rozhodnutí. Součástí správního spisu jsou zpráva Úřadu Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro lidská práva (dále jen **OHCHR**) o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 13.6.2017; informace Freedom House „Svoboda ve světě 2017 – Ukrajina“ z ledna 2017; zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv na Ukrajině ze dne 3.3.2017; výroční zpráva Amnesty International 2017 o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 22.2.2017; informace OAMP MV ČR o situaci na Ukrajině ze dne 24.7.2017; informace Ministerstva zahraničních věcí (dále jen **MZV**) ČR č.j. 115045/2015-LPTP ze dne 9.10.2015.

K námitce žalobce, že žalovaný pochybil, pokud mu neudělil humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu, soud uvádí, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce o azyl požádal zejména proto, že chce zůstat na území ČR z důvodu legalizace svého pobytu, jelikož na Ukrajině nikoho nemá, nemá se kam vrátit a stal by se z něj bezdomovec. V daném případě soud vycházel z rozhodnutí NSS ze dne 20.12.2005 č.j. 2 Azs 36/2005-48, v němž je uvedeno, že *„správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona o azylu) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s.ř.s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces.“* A dále soud poukazuje na rozhodnutí NSS ze dne 19.7.2004 č.j. 5 Azs 105/2004-72, které uvádí, že *„ust. § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je "případ zvláštního zřetele hodný" a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy "lze udělit humanitární azyl" představuje správní uvážení.“* Ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný zkoumal, zda v případě žalobce nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu a dospěl k závěru, že tomu tak není. Udělení azylu spočívá na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci žalobce, tak i stav v jeho zemi, a pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci.

Soud dále konstatuje, že v případě žalobce nebyl dán žádný z důvodů hodného zřetele, které praxe v tomto případě uznává za vhodné pro udělení humanitárního azylu, proto se plně ztotožňuje s názorem žalovaného.

Žalobcem namítané pochybení žalovaného v případě posouzení důvodů hodného zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu není odůvodněné, neboť žalobce

nenaplnuje profil osoby, pro které je tento druh azylu určen. Dle ustálené právní praxe se jedná o osoby, které NSS uvedl příkladmo v rozhodnutí ze dne 11.3.2004 č.j. 2 Azs 8/2004-55 „... obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

V případě námitky žalobce, který považuje délku svého pobytu na území v době trvání 10 let za důvod hodný zřetele a současně za tentýž důvod považuje i svůj sociální stav, tedy, že po návratu na Ukrajinu by se z něj stal bezdomovec, protože se nemá kam ani ke komu vrátit, konstatuje soud následující. Ačkoliv se žalobce na území nachází, jak sám uvádí již 10 let, po celou dobu tohoto pobytu na území pobýval nelegálně, jelikož se prokazoval falešným dokladem, na který získal po určitou dobu přechodný pobyt. Soud neshledal tuto námitku důvodnou, a ztotožnil se s názorem žalovaného, že nelze prostřednictvím žádosti o azyl a délkou nelegálního pobytu legalizovat svůj pobyt na území ČR. Žalobce měl dostatek času a možností zlegalizovat svůj pobyt některou formou pobytového oprávnění dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, s originálním dokladem, který by získal úředně schválenou cestou.

Žalovaný se dle soudu danou situací dostatečně zabýval, když mimo jiné konstatoval, že životní situaci žalobce nelze považovat za natolik výjimečnou, aby jejím jediným, lidsky přijatelným, řešením bylo udělení azylu z humanitárního důvodu. Z výpovědí žalobce nevyplývá, že by mu bránila jakákoliv skutečnost v návratu do země původu a řešit svůj pobytový status v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.

Dle názoru soudu je nepochybné, že žalobce si podanou žádostí o mezinárodní ochranu chtěl zajistit legalizaci svého pobytu pro svůj další život, avšak k takovému účelu nelze zneužívat azylové procedury, která je určena pro případy pronásledování z taxativně vymezených důvodů, což v případě žalobce nebylo prokázáno.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto náhrada nákladů řízení nebyla žádnému z účastníků přiznána (výrok II. rozsudku).

Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát JUDr. Pavel Sadílek a v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s.ř.s). Ustanovenému zástupci byla proto přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 8.11.2018, která je tvořena *třemi* úkony právní služby á 3.100,-Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby a jednání před KS v Plzni*) a *třemi* paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Dále náleží náhrada cestovních výdajů dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu za cestu osobním vozidlem zn. WV Tiguan, RZ ..., z Plas do Prahy a zpět za účelem porady s klientem dne 23.5.2018 - základní náhrada za použití vozidla podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., *zákoník práce*, činí 864,- Kč (tj. 216 km x 4 Kč/km) a náhrada výdajů za spotřebované pohonné hmoty podle § 158 odst. 3 zákoníku práce a § 4 písm. a) vyhlášky č. 463/2017 Sb. činí 553,- Kč (tj. 8,4 l/100km x 30,50 Kč/l x 2,16), tedy celkem 1.417,- Kč. Náhrada za promeškaný čas

strávený na cestě podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu v délce šesti půl hodin činí celkem 600,- Kč. Dále ustanovenému zástupci náleží částka ve výši 2.565,-Kč odpovídající 21% dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., *o dani z přidané hodnoty* (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 14.782,-Kč a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou (*výrok III. rozsudku*).

Poučení : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 8. listopadu 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně